

A woman with wavy blonde hair, wearing a beige hat with a feather and a matching long beige coat with a fur collar, is looking over her shoulder towards the camera. The background is a blurred stone building with columns.

SARRA
MANNING

Het
verlaten
huis

Roman

Een meeslepende
roman over echte liefde
en tweede kansen

Sarra Manning

Het verlaten huis

De Fontein

Slechts één man heeft de pelgrim Ziel bemind
en ook de smart, die teekende uw gezicht.

When You Are Old

W.B. Yeats

1

1936

Libby

De koning was dood.

Het deel van Londen dat Libby vanaf het bovendek van de bus kon zien hing vol met zwarte draperieën, en toen ze bij Victoria Station uitstapte, waren de drommen reizigers en zakenlui somber en zwijgzaam. Ze was er blij om. Blij dat Londen, Engeland, het hele Britse Rijk zelfs, zich voor een paar dagen, in ieder geval tot de begrafenis had plaatsgevonden, had aangepast aan de zwartgaligheid die ze de laatste paar weken in haar hart had meegedragen. Nu zou niemand meer tegen haar durven zeggen dat ze eens wat vrolijker moest doen of haar problemen met een glimlach moest verdrijven.

Ze liep haastig naar de overkant en naar een hotelletje in een zijstraat. Haar adem wolkte als drakenrook in de lucht.

In de deuropening bleef Libby staan om rond te kijken. Het licht was zwak en de stemming bedrukt. Zelfs de slappe varens in de grote koperen potten droegen bij aan de algehele droefgeestigheid.

In het donkerste, verste hoekje van de lobby zaten twee mannen, en toen Libby hun kant uit keek, ving een van hen haar blik en stond op.

Ondanks de ernstige sfeer in de dagen na het overlijden van de koning deed Mickey Flynn geen moeite zijn zwierige elegantie en zijn brutale grijns te temperen of zijn beroemde felgekleurde zijden dassen te vervangen voor iets in een gepastere tint.

‘Libby, lieveling.’ Hij ging met zijn lippen langs de wang die ze hem voorhield. ‘Waarom kijk je zo somber? Is er iemand dood?’

‘O, Mickey,’ zei ze verwijtend. ‘Dat is onkies, zelfs voor jou.’

Mickey boog zijn hoofd. ‘Waarom zou een man als ik treuren om de dood van een Engelse koning?’ Hij mat zich opzettelijk het accent aan van iemand die net van de boot uit Ierland kwam, maar Libby wist heel goed dat hij in de Londense wijk Kilburn was geboren en getogen.

‘Omdat er iemand dood is en dat is altijd triest,’ zei ze toen Mickey haar koffer overnam en haar naar een tafeltje bij het raam leidde, een heel eind van de hoek waar hij eerst had gezeten. ‘Het voelt niet goed om geen koning te hebben.’

‘Die Edward is er toch?’ Mickey klonk alsof het onderwerp hem nu al verveelde, en hoewel Libby genoeg te zeggen had over de voordelen van een jonge koning op de troon, een koning die oog leek te hebben voor het zware leven van de werkende man (en de werkende vrouw), haalde ze slechts haar schouders op. Mickey hield zijn hoofd schuin. ‘Je ziet nogal witjes, liefje.’

Libby had Mickey voor het laatst gezien op een prachtige septemberdag. Hij had samen met de rest van hun vrienden een toast uitgebracht op haar gezondheid en geluk en haar en Freddy uitgezwaaid toen ze in hun trouwklaren in de Golden Arrow waren gestapt, de boottrein naar Parijs. Dat was nog geen halfjaar geleden, maar Libby had het gevoel dat ze sinds die tijd wel honderd jaar ouder was geworden.

Het mooie lachende meisje met oranjebloesem in haar rode haar, dat zich uit het treinraampje had gebogen om te roepen: ‘We sturen jullie een ansicht, allemaal! Beloofd!’, had plaatsgemaakt voor een bleke, magere vrouw. De glans van haar haar en in haar groene ogen was verdwenen. Libby herkende ’s morgens haar spiegelbeeld bijna niet meer.

‘Dat is geen erg beleefde opmerking voor een heer, Mickey.’ Libby keek hem aan met wat Freddy altijd haar venijnige blik had genoemd, maar Mickey wuifde haar woorden weg met zijn mollige vingers.

‘Ik ben nooit een heer geweest, dat weet je.’ Hij boog zich naar haar toe. ‘Dit is toch niet te veel voor je, hè?’ Hij keek om naar de hoek waar hij vandaan was gekomen. Daar zat nog steeds een vage gestalte achter een exemplaar van *The Times*. ‘Je zou je oude vriend Mickey Flynn echt een dienst bewijzen. Een van de meisjes is onderweg naar Hastings met een lord uit het Hogerhuis, en een ander zit in Margate met de erfgenaam van een koekjesdynastie. Het is altijd hetzelfde na Kerstmis. Heeft vast iets te maken met het kersteten. Januari is mijn drukste maand.’

Libby was vergeten hoe graag Mickey zichzelf hoorde praten. ‘Het gaat al veel beter,’ zei ze vastberaden. ‘Helemaal geen probleem, een weekend in Brighton.’ Nu was het haar beurt om in de richting van de donkere hoek te knikken. ‘Wat is het voor iemand?’

‘Het zout der aarde,’ verzekerde Mickey haar. ‘Een parel.’

‘O, hou toch op, Mickey. We weten allebei dat je nog nooit de Ierse Zee bent overgestoken, laat staan dat je de Blarney Stone hebt gekust. Ik ga twee dagen en twee nachten in een hotelkamer zitten met een man die ik niet ken. Dus vertel hoe hij in elkaar zit. Geen leugentjes.’

Mickey haalde de zalvende glimlach van zijn gezicht alsof hij er met een vochtige doek overheen was gegaan. ‘Heel stijf. Heel keurig. Ex-militair, heeft zijn geld verdiend in de auto-industrie. De vrouw houdt het met de broer van zijn zakenpartner. Al met al een netelige situatie, zei zijn notaris, maar meneer Watkins heeft erin toegestemd de schuld op zich te nemen en mevrouw Watkins een geldige reden te geven om de scheiding te kunnen aanvragen, de arme stumper.’

‘Grappig toch dat het bij een scheiding altijd de man is die de schuld op zich besluit te nemen,’ merkte Libby met een verachtelijk gesnuif op. ‘Als ik meneer Watkins was, zou ik die teef aan de schandpaal nagelen.’

‘Let op je taal!’ zei Mickey scherp, want de uiterst keurige meneer Watkins kwam omhoog uit zijn stoel en stond op. ‘Ik heb hem verteld dat je lerares bent geweest. Weduwe. Heel respectabel. Nou,

laten we dit snel afhandelen. We hebben twintig pond afgesproken, toch?’

‘Dertig,’ snauwde Libby. De afspraak was vijftentwintig, maar Mickey kreeg er vast wel vijftig pond voor, en zij was degene die twee dagen moest doorbrengen met een stijve, keurige man met een probleem. ‘Dertig, anders neem ik de bus terug naar Hampstead.’

Mickey kon niet veel doen nu meneer Watkins al naderde, dus hij knikte ontevreden en stak discreet het geld in Libby’s jaszak.

‘De trein naar Brighton vertrekt over twintig minuten,’ zei meneer Watkins kortaf toen hij bij hen was.

Mickey stelde hen aan elkaar voor. Libby hield haar gezicht in een licht melancholieke plooi, zoals een respectabele weduwe betaamde, hoewel ze een glimlach moest onderdrukken toen Mickey haar Marigold noemde. Hij had bloemennamen voor al zijn meisjes.

‘En dit is Hugo Watkins.’

De man knikte kort naar Libby en Mickey legde uit wat precies de bedoeling was. ‘Vanaf het moment dat jullie dit hotel verlaten, moeten jullie de rol spelen van een hevig verliefd stel. Ik zie de procureur des konings er wel voor aan om u te laten volgen door een detective. Vergeet niet het hotelregister te tekenen met “meneer en mevrouw Watkins”. En het is niet genoeg om als twee blijie tortelduifjes in bed te liggen als het kamermeisje ’s morgens aanklopt, u moet vanavond ook samen in het restaurant worden gezien voor het diner, waar u een goede fooi moet geven...’

‘Dat hebt u allemaal al uitgelegd.’ Meneer Watkins spuwde de woorden uit alsof het stukjes rotte appel waren. ‘We mogen de trein niet missen.’

Hij ging op weg naar de deur, zonder te kijken of Libby hem volgde. Ze stond snel op, hoewel ze veel liever was blijven zitten in plaats van haastig achter deze vreemde met zijn harde stem en harde gezicht aan te lopen.

En toen wilde ze dat ze helemaal niet was opgestaan, want de doffe pijn in haar zij, die tegenwoordig voortdurend aanwezig was, ging over in een scherp, stekend gevoel, en ze hapte naar adem.

‘Ik zou me maar geen zorgen maken.’ Mickey dacht dat ze bedenkingen had en liep met haar naar de deur, waar de ergerlijke meneer Watkins ongeduldig op zijn horloge stond te kijken. ‘Twee dagen zeelucht brengen de rozen wel weer op je wangen, schat.’

Meneer Watkins bood niet aan Libby’s koffer te dragen, hoewel hij wel de deur voor haar openhield. Maar hij hield zijn lichaam zo stijf dat er geen enkele kans was dat ze hem zou aanraken, en toen Micky hun nariiep: ‘Vergeet niet je trouwring af te doen, Marigold!’, snoof hij laatdunkend.

2

2016

Zoë

‘Ik zie, ik zie wat jij niet ziet, en het begint met een h.’

‘Eh, ik weet niet. Een huis?’

‘Je moet wel een beetje je best doen.’

‘Dat doe ik ook, maar ik zie op dit moment niet veel anders,’ zei Zoë.

Het regende zo hard dat ze bijna niets zag door de voorruit. Hun kleine Fiat was volgepakt met dozen en tassen, zodat ze ook niet door de achterraut kon kijken. De rit van Swiss Cottage naar Highgate was zenuwslappend geweest, en toen regende het niet eens.

Nu stonden ze stil achter de verhuiswagen, met het mobieltje van Zoë op het dashboard. Ze deden allebei moeite er niet naar te kijken.

‘Geef je het op?’ vroeg Win.

‘Ik geef het zeker op.’

‘Hortensia’s.’

Zoë tuurde woedend naar buiten. ‘Welke hortensia’s?’

‘Ergens daarbuiten.’ Win gebaarde naar het dichte gebladerte voor het huis. ‘Jij zei bij de eerste bezichtiging toch dat er hortensia’s stonden?’

‘Helemaal niet!’ Ze speelden pas twee minuten ‘ik zie, ik zie wat jij niet ziet’, en Zoë had er nu al genoeg van. ‘Je hebt het toch niet toevallig over de rododendrons?’

‘Dat is toch zo’n beetje hetzelfde?’

‘Hoe bestaat het dat ik ben getrouwd met een man die het verschil

niet weet tussen een rododendron en een hortensia?’ Zoë schudde triest haar hoofd.

‘Je weet dat alles wat met de natuur te maken heeft jouw afdeling is,’ zei Win. Zoë’s ouders waren zeer overtuigd geweest van de heilzame werking van de buitenlucht en de natuur, dus het was geen grote opgave voor haar om het verschil te zien tussen een rododendron en een hortensia. Ze kon zelfs op vijftig passen een vink van een goudhaantje onderscheiden, een talent waar ze zelden iets aan had. ‘Ik kan weer hele rijen getallen uit mijn hoofd optellen. Dat is mijn bijdrage aan onze relatie,’ merkte hij op. ‘En ik bak. Ik zorg dat er cake is.’

‘En daar ben ik je eeuwig dankbaar voor,’ zei Zoë. Haar telefoon ging voordat Win kon opsommen wat hij verder nog bijdroeg, en ze schrokken allebei alsof ze nog nooit een telefoon hadden horen overgaan.

Het was Parminder, hun notaris. Hun hele bezit – het geld van de flat die ze eerder die dag hadden verkocht, het spaargeld dat ze hadden opgepot en de hogere hypotheek die ze hadden afgesloten – had zijn bestemming bereikt en kwam nooit meer terug. En nu had Parminder van de verkopende makelaar te horen gekregen dat de sleutel van het huis dat ze net hadden gekocht en dat ze vanuit de auto amper konden zien onder een baksteen in het bloembed bij de voordeur lag.

Zoë deed het portier open. ‘Rennen,’ zei ze.

Ze zetten het op een lopen, met hun jas over hun hoofd. Er was niets van een bloembed te bekennen bij de voordeur, maar ze zochten allebei tussen het dichte onkruid tot Win de sleutel had gevonden, en toen schoten ze op de voordeur af.

Het had een bijzonder moment moeten zijn. Hun eerste echte huis, een gloednieuw begin, maar de regen droop in Zoë’s nek en de verhuizers waren al aan het uitladen, dus ze nam de sleutel van Win over en stak hem in het slot.

‘Niet zo snel.’ Win sloeg zijn armen om Zoë’s middel voor ze hem kon ontwijken en probeerde haar op te tillen. ‘Ik ga je over de drempel dragen.’

Ze kenden elkaar al dertien jaar en woonden tien jaar samen. De laatste drie jaar waren ze getrouwd, en... 'Win, doe niet zo raar! Zet me alsjeblieft neer. Zelfs op onze trouwdag heb je me niet over de drempel getild.'

'Toen was ik te dronken. Ik zou je hebben laten vallen. En we doen het nu toch allemaal over?' Win hijgde en probeerde grip te krijgen op de gladde, natte stof van Zoë's kakikleurige parka. 'Hou op met spartelen!'

In plaats van Zoë in zijn armen te nemen, had hij haar meer in een onzekere brandweergreep.

'Laat me alsjeblieft niet vallen. Ik wil echt niets breken.'

'Ik laat je niet vallen. Je bent zo licht als een veertje,' gromde Win. Dat loog hij, want Zoë woog ruim vijfenzestig kilo, voornamelijk het resultaat van deegproducten.

Hij liep wankelend naar binnen, en Zoë had geen andere keus dan zich aan hem vast te klampen en te hopen dat hij haar zou neerzetten –

'Pas op je rug!' riep een stem achter hen, en Win zette Zoë neer zodat ze hun rug tegen de muur konden drukken toen de eerste doos naar binnen werd gedragen. 'Waar wilt u deze hebben?'

'Ik heb op alle dozen etiketten geplakt,' zei Win. 'De helft gaat naar de voorkamer, de andere helft naar boven, naar de slaapkamer aan de achterkant, en er zijn er ook nog een paar voor de badkamer. Het staat erop. Duidelijk. Met grote zwarte letters.'

'Rustig aan, joh,' mompelde Zoë, maar hier was niets rustigs aan. Ze had ergens gelezen dat een verhuizing na een overlijden en een scheiding de meest stressvolle levensgebeurtenis was. Maar ze ging tien keer liever verhuizen dan dat er iemand doodging of ze ging scheiden.

Er werd weer een doos naar binnen gedragen en ook dit keer werd gevraagd waar ze hem wilden hebben. Zoë zag aan Wins strakke kaakspieren dat hij aan het tandenknarsen was, en ze wist waar zijn bitje lag: hopelijk in een van de dozen waar **BADKAMER** op stond.

'Stop met dat knarsen. Straks krijg je weer kaakkramp.' Zoë plukte

aan de vochtige mouw van Wins jack. ‘Denk eraan, we hebben afgesproken dat we dit gaan zien als een avontuur. Dit is een prachtig huis en we hebben geluk dat we hier kunnen wonen.’

‘Zo prachtig is het op dit moment niet.’ Win zag hoe Zoë naar hem keek en besepte dat hij de verkeerde toon aansloeg. ‘Maar dat is het wel als wij ermee klaar zijn.’

Ze waren helemaal niet van plan geweest om een huis te kopen. Ze hadden hun tweekamerflat in Swiss Cottage willen inwisselen voor een driekamerflat aan het noordelijkste punt van een van de metrolijnen, de Victoria Line of de Piccadilly Line. Verder weg wilde Win niet zitten, want hij was in Noord-Londen geboren en getogen.

Maar toen had Zoë de advertentie gezien op de onroerendgoedpagina’s van de *Hampstead and Highgate Express*. Een huis met vier slaapkamers in Highgate, dat helemaal moest worden gerenoveerd en gemoderniseerd, wat kennelijk tot uiting kwam in de prijs, hoewel Win zei dat hij dat zeer betwijfelde.

Sommige mensen zouden er meteen van hebben afgezien toen ze de onheilspellende woorden ‘moet worden gerenoveerd en gemoderniseerd’ hadden gelezen, maar Zoë had verrukt gedacht aan intact gebleven stijlelementen. Het was dus een opknappand. Nou ja, iedereen had af en toe behoefte aan een opknapbeurt, toch?

Ze hadden de instructies opgevolgd en een brief geschreven aan het in de advertentie genoemde adres en waren vervolgens uitgenodigd voor een gesprek met een stoffige oude notaris in een stoffig oud notariskantoor in Mayfair.

Toen was vastgesteld dat Win en Zoë geen ziellose projectontwikkelaars waren die het huis wilden opdelen in appartementen om die vervolgens tegen een enorme winst te verkopen, kregen ze de prijs van het huis te horen. Die was een kwart van wat een twee-onder-een-kap met vier slaapkamers in Highgate kon opbrengen. Hij was zelfs lager dan de prijs van een driekamerflat in Cockfosters, aan het eind van de Piccadilly Line.

Het was veel te mooi om waar te zijn. Er moest een addertje onder het gras zitten. En dat was ook zo.

Het huis was gebouwd in 1936, maar er had nooit iemand in gevoond. Dat was heel vreemd, maar niet vreemd genoeg om Zoë's enthousiasme te temperen. Integendeel, ze wist nu dat er zeker authentieke details aanwezig waren, en ze wilde niets horen van wat Win te zeggen had over droogrot en verzakkingen. Ze had een afspraak gemaakt om het huis op een zonnige dag aan het eind van september te bezichtigen.

Het huis stond tegenover metrostation Highgate, in een zijstraat van Southwood Lane, die naar Highgate Village leidde. Even verderop bevond zich het uitgestrekte groen van Hampstead Heath.

Hoewel Elysian Place parallel liep aan een grote invalsweg naar het centrum van Londen hoorden Zoë en Win alleen maar zingende vogeltjes toen ze door de straat vol bomen en solide twee-onder-een-kapwoningen uit de jaren dertig liepen. De huizen waren in verschillende stijlen gebouwd – namaaktudor, neo-Georgian – maar 21 en 23 hadden een moderne, art-decoachtige stijl. Een soort art deco light, hoewel nummer 23, waar zij moesten zijn, meer een art-decover-schrikking was.

Het huis stond in een wildernis die vroeger een voortuin met bloembedden en een ligusterheg had voorgesteld. Aan de linkerkant was een oprit van gebarsten beton, waar het onkruid zich dapper een weg doorheen baande, op zoek naar licht. De sierlijke, minimalistische, gebogen lijnen van het huis bezorgden Zoë een lichte huivering van genoegen, maar het witte pleisterwerk was grijs en vertoonde hier en daar bijna zwarte strepen. De oorspronkelijke Crittall-ramen waren kromgetrokken in de rottende houten kozijnen, en hier en daar was het glas gebarsten. Het dak zag er niet veel beter uit. Op de overgebleven pannen zaten hardnekkige stukken mos.

Het was nog steeds niet genoeg om hen van de aankoop af te brengen. Hand in hand hadden ze de voordeur met de gebrandschilderde zon in de ruiten opengemaakt en waren ze de hal in gestapt, waar hun route werd aangegeven door een eenvoudig geometrisch patroon van zwarte en witte tegels. In 1936 moest dit hypermodern zijn geweest, met de prachtige slanke lijnen van de trappen en deur-

kozijnen, de betegelde open haarden, de eenvoudige, onderkoelde architraven en de plafondrozetten.

Aan de hal lagen een grote woonkamer en een eetkamer, en aan het eind was een keuken, compleet met inloopkast voor de voorraden en een kleine bijkeuken. Achter de grenen deuren op de bovenverdieping bevonden zich een grote ouderslaapkamer en een klein opslagkamertje aan de voorkant van het huis, met daarachter een badkamer, een apart toilet en nog twee flinke slaapkamers.

Zoë had zich er zorgen over gemaakt dat ze geen van beiden dat bijzondere, tintelende gevoel hadden gehad dat je moest hebben als je op huizenjacht was, dat gevoel dat je thuiskwam, dat het huis voor je gemaakt was. Maar zoals Win had gezegd: wat maakte het uit? Voor dit geld hadden ze in de Schotse Hooglanden misschien een prachtig herenhuis met een oranjerie en een vijver kunnen kopen, maar in Londen was het nog niet genoeg voor een driekamerflat in Cockfosters.

Toch was het Win die als eerste ernstige koudwatervrees kreeg. ‘We kunnen het net zo goed meteen opgeven,’ had hij tegen Zoë gezegd toen ze begonnen aan de volgende stap: een brief aan de anonieme verkopers, waarin ze uitlegden waarom juist zij het huis zouden moeten krijgen. Zoë vond dat dit het hele martelende proces van een huis kopen een stuk opwindender en geheimzinniger maakte dan dat Win kreunend de hypotheekaanvraag zat in te vullen, maar Win maakte zich zorgen.

‘Er is geen goede reden waarom ze het huis aan ons zouden verkopen in plaats van aan een gezin. Een echt gezin. Met twee kinderen. Een kat. Misschien een paar hamsters. Wij kunnen wel iets anders vinden, hoewel we waarschijnlijk kilometers buiten Londen zullen moeten gaan zitten om een echt huis te kunnen kopen. Ik loop te denken aan Blackburn.’

Zoë had de brief van de notaris uit Wins hand getrokken. ‘We zijn een echt gezin.’ Ze had het stuk papier opgevouwen en in de zak van haar spijkerbroek gestoken. ‘Twee mensen kunnen ook een gezin zijn. Laat het maar aan mij over.’

Het pakte niet altijd goed uit om dingen aan Zoë over te laten, want ze had de neiging ze te vergeten, maar drie dagen later had ze Win een zelfgemaakt boek gegeven. ‘Ons huis’, stond er op de kaft, in een lettertype uit de jaren dertig. Op de eerste bladzijde stond een stralende #nofilter-foto van Win en Zoë op hun trouwdag, in de biertuin van hun favoriete pub. Win droeg een vintage Mod-pak, Zoë een zomerjurk van wit kant en vergeet-me-nietjes in haar blonde haar. De bloemen hadden dezelfde tint blauw als Wins ogen.

Wij zijn Win en Zoë, had ze in zorgvuldige cursieve letters geschreven, en we dromen ervan in een huis te wonen met genoeg ruimte om te leven, liefde hebben en oud te worden.

Zoë verdiende een bescheiden inkomen als schrijver en illustrator van kinderboeken, dus ze wist hoe ze de onbekende verkopers kon laten zien hoe zij en Win van een huis dat door de tijd was vergeten hun thuis konden maken. Ze had schetsen gemaakt van hoe de kamers eruit zouden komen te zien en had er stukjes behang uit de jaren dertig en verfstalen bij gedaan. Ze had tekeningen gemaakt van lange luie zomerdagen, waarop de patiodeuren die ze zouden installeren openstonden naar de prachtige tuin. Knusse winteravonden met een levendig vuur in de open haard in de woonkamer. Ze had zelfs de vogels, eekhoorns en egels getekend die naar hun tuin zouden komen om zich tegoed te doen aan de zaden en noten die ze voor ze klaar zou zetten.

Ze mocht dan niet dat ‘gevoel’ hebben gehad toen ze het huis hadden bezichtigd, toen Zoë de uiteindelijke aanvraag instuurde, had ze met absolute zekerheid geweten dat zij en Win de uitverkorenen zouden zijn.

En drie maanden later, op een regenachtige januarimiddag, was het zover. Ze liepen door hún huis en ontdekten elke kamer opnieuw. De lucht die in beroering kwam door hun bewegingen was ijskoud. Er hing ook een vreemde geur, vochtig en schimmelig, die zich aan Zoë’s huid leek te hechten, maar dat kon allemaal worden opgelost door een nieuw dak, nieuwe gas- en elektriciteitsaansluitin-

gen, centrale verwarming, vochtwerende maatregelen en een paar blikken Fired Earth-verf.

‘Het is donkerder dan in mijn herinnering,’ zei Win terwijl hun voetstappen weergalmden op de houten planken. De muren waren nooit behangen en de vloeren nooit bekleed; het huis was echt een casco. ‘En ik was die vochtplek vergeten.’

Ze keken op naar de bruine vlekken op het plafond van de grootste slaapkamer aan de voorkant van het huis. ‘We wisten dat het dak lek is,’ zei Zoë. ‘Daarom worden er morgenochtend steigers neergezet, zodat we ons geliefd kunnen maken bij onze nieuwe burens.’

Win stond midden in de kamer waarin ze over een paar maanden zouden slapen, in elkaars armen zouden liggen en weer zouden vrijen. Nu was het nog een kille, mufte ruimte. Zoë keek naar haar man toen hij omhoogkeek naar de shade, veroorzaakt door tientallen jaren van verwaarlozing. Win was lang en slungelig, maar tegenwoordig waren zijn schouders een beetje gebogen. Hij zag er moe en verformfaaid uit, en dat was al vele weken zo.

‘Dit is ons nieuwe begin,’ zei Zoë, want een huis waarin nooit iemand had gewoond had geen geschiedenis. Er was hier nooit iets ergs gebeurd. Het was een schone lei in een smerige, vervallen gedaante.

Win draaide zich naar haar om. Zijn magere, slimme gezicht bleef even in de schaduw, maar toen deed hij een stap naar voren en glimlachte. ‘Wil je echt helemaal terugspoelen?’ vroeg hij.

‘Nou en of!’ Zoë knikte.

Win kwam naar voren met een brede glimlach en wijd gespreide armen, alsof hij hun nieuwe vastberadenheid wilde bezegelen met een knuffel en een zoen. Zoë dwong zichzelf niet te verstrakken toen hij haar tegen zich aan trok. Ze omhelsde Win juist zo hard ze kon, want het voelde deze ene keer eens niet alsof al zijn spieren stijf waren.

Wat heerlijk om te genieten van een onverwacht moment, een herinnering aan hoe goed ze het hadden gehad...

‘Jezus christus! Ik sjouw me verdomme een breuk!’

De stemming werd bedorven door het aanhoudende en vloeiende gevloek van een van de verhuizers, die een grote, onhandige doos om de bocht in de trap probeerde te manoeuvreren.

Win en Zoë gingen snel uit elkaar en bleven met hun handen in hun zakken naast elkaar staan, zonder elkaar aan te kijken.

‘Waar wilt u deze, meneer?’

Win draaide zich met een gretig gezicht om, alsof hij dankbaar was voor de onderbreking, ook al zei hij zachtjes: ‘God bewaar me.’

Lees verder in *Het verlaten huis*

Eerste druk oktober 2018

Oorspronkelijke titel *The House of Secrets*

First published in Great Britain in 2017 by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group, London

Copyright © 2017 by Sarra Manning

The moral right of the author has been asserted

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Bron vertaling citaat pag. 5: Jan Campert, *Verzamelde gedichten (1922-1943)* (ed. G.H. 's-Gravesande). A.A.M. Stols Uitgever, Den Haag 1947

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Trevillion Images/Elisabeth Ansley

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4612 1

ISBN e-book 978 90 261 4613 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of vertegaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.